

מתנות קטנות לחיים

הגהה: ציפי גולן

מרגש: הגב' רחל הבר תח' אשת הרב אברהם ישועה הבר זצ"ל בפרקיו יומן מהיו ארכוי המשען

[38]

מי שנפלט ממנה. מדי פעם היה עולה לבימה וודפק בקצב בכל כוחותיו, אלו היו דפיקות חזקות שהרעידו את אמות הסיפון, נתנו טון והעכירו מסר של אהבת תורה, של שמחה אין קץ, של קרבת ה' ושל דבקות בקודשא בריך הוא ובאווריתא.

השנה גילית'י (בזכות הטור הזה שאני כותבת) תגלית מדהימה. בכל שנה ביקש בעלי מגבאי בית הכנסת להזכיר את מה ששמע בשם מרן החזון איש זצוק"ל: "אבא שירקוד עד כלות כוחותיו בשמחת תורה - מוכחה לו שיינו ילדי יראי שמיים, ותלמידי חכמים!!" מי צריך יותר מזה כדי לרקוד במלא העוז והשמחה?ומי אמר שבשביל לרקוד צריך גרגלים?

דברים שאhab באופן מיוחד, הוא אהב ילדים עד כלות ואhab את התורה אהבת עולם. לא פלא שהחומר כדי להטעים לילדי בית הכנסת את טעםיה של שמחת תורה והתייחס לכך כאשליחות של ממש. לכל אורך הרוקדים, הוא היה מוקbz את ילדי המתפללים, מכנס אותם למעגלים, מביער בהם אש של שמחה ואור בעיניהם ורוקד איתם... בהילכה.

כשהגיעו המתפללים לשיר 'משה אמת ותורתו אמת' היה בעלי מפוז בישיבה ודואג שהילדים יקפזו ממש עד התקarra. לא היה ילד אחד בבית הכנסת שלא נדרך בשמחה שלו, לא היה אחד שישב ולא רקד. הוא דוכב את גודל השהה זוקם למילה טובה והחזיר למעגל כל

בימים אלה של ימים נוראים וערב סוכות, אני קופעת מעט את רצף האירועים בהם עסken ומפליגת לזמן אחרים שיש בהם מסר עצום לימים אלו ממש.

שמחת תורה, בכל שנה מחדש מאז ומתייד, שמחת תורה ובבעל היו דבוקה אחת בלתי ניתנת לפירוד. החיבור שלו להgesch הזה היה יוצא דופן וובלט במידות. בכל שנה, כשהיהתי נכנסה לעזרת הנשים להתבושים מן הקפות, היו הנשים מפנות לי מקום, כדי שאוכל להציג ולראות את גודל המזהה. כדי שתבינו במה מדובר, אקדמי ואכתוב את שיפורה לי חברתי: בלילה בו נפטר בעל, היו חברתי ובעה שבורים והמוימים, מדברים על האובדן ועל החלל. ילדיהם הקטנים ניסו להבין מי הוא זה שנפטר, עד שקרה אחד מהם: "זה הרוב של 'משה אמת'?"

כן, כינוי מתוק שאומר הכל! בשנים בהן היה בעלי קל רגילים, בריא וחסון, הוא היה רוקד עד כלות כוחותיו ומרקיד גם את כל המתפללים. בשנה בה הפסיק להיות נכה, החשתה. מה היה? אך ורק על רגלי אהת? מסתבר שיש דרך. בשביל לרקוד לכבודה של תורה אין צורך ברגילים, צריך רק לב. אם ייתן איש (אברהם ישעהו) כל הון ביתו באהבה שהוא את התורה ובשמחה ששמה לכבודה, בוז יבזו לו". *

בשמחה תורה יכול היה בעלי לשלב בין שני

אנשים נדולים בדרך

שמעה על התמורה. והוא השיבה בפשטות 'מאבא'. מסתבר שאביה אינו אלא מרדיעבן, שפגש אותו בסוכותם של משלחת יפה נוף ולאחר הפגישה סיפר לילדיו בהתרgestות על תרומות הכליה. הוא שיתף אותם בסיפורים, שבחוון טבעי, נושא השיחה עסקו בתרומות הכליה. באotta תקופה נשוא תרומות הכליה האלטרואיסטיות עוד לא היה ממש מוכן. לא כולם הכירו את הפעילות של 'מתנת חיים' ולא הרבה נחשפו לרעיון המיחיד הזה.

השיח היה מרתך. בעלי סיפוריים על תרומות הכליה מרגשות. הוא שיתף את הנוכחים בפרטים מעניינים הקשורים לנושא והציג בפניהם את היבתו השונאים. הביקור של הזוג פרידמן, גם מלכה, אחות של חווה היה מיוחד ומעניין. כשנפרדנו, שמחנו שהכרנו אנשים נחמדים, חזרנו לסתוכתנו שכדור נוף ושכחנו מהענין.

חלפו מספר חודשים. באחד הימים צלצל הטלפון של הארון ואישה בשם אריתה, מורה מהנכנת המתגוררת בישוב רכמה שבסמוך. הייתה על הקון. היא ביקשה להיכנס לתהילה תרומות הכליה. התענינו, מיהי ומאיפה היא כל הטוב הזה בסוכה מהודרת בירושלים...

לפני כשבוע שנים הוזמנו להחארה בסוכותם של פרופסור יפה נוף ורעיתו. באותו ביקור התארחו גם חברים טובים של משפחחת יפה נוף שבחוון טבעי, נושא השיחה עסקו בתרומות הכליה. באotta תקופה נשוא תרומות הכליה האלטרואיסטיות עוד לא היה ממש מוכן. לא כולם הכירו את הפעילות של 'מתנת חיים' ולא הרבה נחשפו לרעיון המיחיד הזה.

השיח היה מרתך. בעלי סיפוריים על תרומות הכליה מרגשות. הוא שיתף את הנוכחים בפרטים מעניינים הקשורים לנושא והציג בפניהם את היבתו השונאים. הביקור של הזוג פרידמן, גם מלכה, אחות של חווה היה מיוחד ומעניין. כשנפרדנו, שמחנו שהכרנו אנשים נחמדים, חזרנו לסתוכתנו שכדור נוף ושכחנו מהענין.

